

Σε παρακαλώ, ξύπνα (17600)

Με ή χωρίς ξυπνητήρι· ξυπνάς. Ξυπνάς. Σε 'σένα μιλάω νέε. Ξυπνάς. Σηκώνεσαι πρόθυμα ή μη αλλά είσαι ξύπνιος. Κουρασμένη διαδρομή. Κρεβάτι, μπάνιο, κουζίνα, έξω. Δεν σκέφτεσαι καθαρά ακόμα γιατί είναι πρωί και στο κεφάλι σου έχουν μείνει υπολείμματα ονείρων και σκέψεων που δεν τολμάς να κάνεις στον ξύπνιο σου. Όμως είσαι ξύπνιος τώρα. Δεν κοιμάσαι τώρα νέε. Πλένεσαι ή όχι, τρως κάτι βιαστικά ή όχι, έχεις όλη την ημέρα μπροστά σου. Πιθανόν αυτό να είναι κάτι που δεν το βλέπεις. Ή ίσως να το βλέπεις τόσο καθαρά που να μην το θεωρείς πλέον σημαντικό. Μπαίνεις πάντως στο facebook. Ωραίο πράγμα, χρήσιμο. Προπαντός γιατί η ζωή σου δεν είναι ευτυχισμένη αν δεν μπορούν να το δουν οι άλλοι. Μετά είναι που έχεις και κάτι «φίλους» από την Αθήνα και δεν θέλεις να χαθείτε. Δεν έχει σημασία που μιλάτε τρεις φορές τον χρόνο. Έτσι περίπου περνά η μέρα σου και δεν έχει σημασία το πώς νιώθεις για αυτό. Σημασία έχει που είσαι ξύπνιος. Όχι ότι είναι αυτή η μόνη σου ασχολία. Κάθε άλλο· θα δεις και τηλεόραση. Βέβαια. Όχι ό,τι κι ό,τι. Να, αφού θα δεις και ειδήσεις. Ξέρεις, όχι αυτές τις βαρετές στην αρχή που μιλούν για οικονομία και πολιτική. Δεν σε νοιάζουν αυτά, άσε που δεν τα καταλαβαίνεις κιόλας. Δεν είναι ότι δεν έχεις προσπαθήσει. Το έχεις κάνει αυτό, μπορεί και... δύο φορές. Μόλις «πέσουν» οι διαφημίσεις στο σήριαλ που βλέπεις, θα αλλάξεις κανάλι για να δεις τα τροχαία, τους θανάτους, τις κλοπές και όσα άλλα «πουλάνε». Αυτό, μέχρι που η ώρα έχει περάσει και πρέπει να δεις τι θα κάνεις στην συνέχεια. Στέκεσαι για λίγο αναποφάσιστος για το αν θα βγεις σήμερα, για την ώρα, για την παρέα. Βγαίνεις τελικά. Δεν τους «πας» και πολύ όλους αυτούς αλλά δεν έχει σημασία. Να βγεις ήθελες και θα βγεις. Το ζητούμενο είναι να έχεις να πεις ότι κάπου πήγες, ότι κάτι έκανες και ότι τελικά δεν κοιμήθηκες πριν τις τέσσερις. Ότι ήσουν ξύπνιος, ότι είσαι ξύπνιος, ότι δεν κοιμάσαι. Θα συναντηθείτε στην Αριστοτέλους. Είναι καλά εκεί. Πολύς κόσμος, φωνές, μαγαζιά, σίγουρα θα σε δει γνωστός. Μπορεί να πάτε για καφέ στην αρχή και αργότερα για ποτό ή να κάνετε καμιά βόλτα εκεί γύρω. Όχι Ναυαρίνου, για κανέναν λόγο. Εκεί πάνε τα πρεζάκια και οι rnkks. Τι θα πει που είναι το πρόβλημα; Αυτοί είναι κακοί άνθρωποι. Κλέβουν και σκοτώνουν. Φυσικά και είμαι σίγουρος. Όχι δεν το έχω δει να συμβαίνει αλλά το ξέρω ότι γίνεται. Τι εννοείς υπάρχουν κουστουμάτοι με γραβάτες που δολοφονούν εν ψυχρώ έμμεσα και έμμεσα; Δεν καταλαβαίνω, λες και συνεχίζεις τον δρόμο σου. Δεν προχωράς πολύ όμως και αναγκάζεσαι να κάνεις πιο πέρα για να μην πατήσεις το ανάπηρο πόδι μιας γυναίκας σχεδόν ξαπλωμένης στον δρόμο που σου τείνει διστακτικά ένα βρώμικο ποτηράκι με μέσα μόλις δυο εικοσάλεπτα και τέσσερα πεντάλεπτα. Μουρμουρίζεις δυο βρισιές μέσα απ' τα δόντια σου και την προσπερνάς βιαστικά γιατί σε καθυστερεί και γιατί η εικόνα που παρουσιάζει είναι αηδιαστική. Θα της δώσουν άλλοι λεφτά. Να, η εκκλησία απέναντι. Κοιτάς το κινητό σου, η ώρα είναι εννιά. Ευτυχώς που δεν κοιμάσαι· είναι πολύ ωραία έξω. Στην επόμενη στροφή σε περιμένει η παρέα σου. Την προηγούμενη φορά τους είπες πως οι δικοί σου θα σου πάρουν καινούρια παπούτσια, αλλά ήταν ψέμα για να μην σε έχουν στην απ' έξω. Είναι είδη πέντε στην παρέα που έχουν τα συγκεκριμένα, δεν γίνεται να μην τα πάρεις και

σου. Έχεις επιμείνει πολύ σε αυτό το θέμα και δεν καταλαβαίνεις τι θα πει αυτό το: «τα βγάζουμε δύσκολα» που ακούς κάθε φορά από την μητέρα σου. Εσύ είσαι ξύπνιος, έχεις τα μάτια σου ανοιχτά και δεν βλέπεις τίποτα το δύσκολο γύρω σου. Περπατάτε όλοι μαζί προς το πιο πολυσύχναστο στέκι της πόλης, δεν μιλάτε πολύ. Τι να πείτε άλλωστε; Θα σχολιάσετε αργότερα όσους κάνουν like στο check in σας. Το μαγαζί είναι όπως πάντα γεμάτο. Προσέχεις τον τύπο απέναντι πριν καλά καλά βρείτε να καθίσετε. Τον έχεις δει άλλη μια φορά μάλλον. Καλά, τι φοράει; Η κοπέλα στην είσοδο σας δείχνει ένα τραπέζι στο βάθος. Σε λίγο έρχεται ένας νεαρός να πάρει παραγγελία. Παίρνεις ό,τι και οι φίλοι σου, δεν είσαι σίγουρος πως ξέρεις τι είναι. Όταν έρχεται, διαπιστώνεις πως έχει αλκοόλ μέσα και δεν σου αρέσει. «Τέλειο ε;», ρωτάει κάποιος. «Τέλειο», απαντάς και με το ζόρι το καταπίνεις. Καλύτερο όμως από το να είσαι σπίτι ή να κοιμάσαι, σκέφτεσαι και παρηγορείσαι. Από το να κοιμάσαι. Ναι. Πολύ καλύτερο. Με τις γουλιές μετράς την ώρα που περνάει. Μία, δύο ώρες. Γελάτε που και που και η διπλανή παρέα σας κοιτάξε περίεργα όταν συμφωνήσατε πως δεν υπάρχει πιο ωραίο πράγμα από την άγνοια. Καλά, αυτοί φέρονται σαν να μην τους αρέσει καν το μέρος. Τους παρατήρησες καλύτερα μετά από ένα δυνατό γέλιο που ακούστηκε από την μεριά τους. Την παρέα τους αποτελούσαν πέντε άτομα, από τα οποία -όταν κοιτάξες καλύτερα- τα δύο φαίνονταν απόλυτα ικανοποιημένα με το μπαρ, ενώ τα άλλα τρία όχι τόσο. Αυτό μπορούσες να το καταλάβεις από τον τρόπο που κάθονταν και κοιτούσαν γύρω τους. Δεν ήταν άνετα και μάλλον δεν τους άρεζε η μουσική. Παρόλα αυτά, συζητούσαν όλοι μαζί καθ' όλη την διάρκεια και όταν δεν ξεκαρδίζονταν στα γέλια ήταν πολύ σοβαροί. Δεν το καταλάβαινες αυτό που έκαναν. Τι ενδιαφέρον υπάρχει στο να μιλάς όλη την ώρα; Ήθελες να τους ταρακουνήσεις για να ξυπνήσουν και να δουν πως χάνουν τον χρόνο τους. Μία από τις κοπέλες είχε ανοιχτό στα πόδια της ένα περιοδικό. Κάποιος ανέφερε το όνομα Παύλος Φύσσας. Σιγά, περασμένα ξεχασμένα, σκέφτηκες εσύ. Όταν το έκλεισε, διάβασες στο εξώφυλλό του: Περιοδικό Δρόμου Σχεδία.

Στην μέση του ποτού σου αποφασίσατε να γυρίσετε ο καθένας στο σπίτι του. Εσύ δεν είχες όρεξη να κοιμηθείς. Είχες κοιμηθεί το βράδυ, ήταν αρκετό. Ήθελες να παραμείνεις ξύπνιος και να κάνεις όσα περισσότερα πράγματα μπορούσες. Ήθελες να παραμείνεις ξύπνιος, να παραμείνεις ξύπνιος. Να μην κοιμηθείς. Όχι ακόμα. Τους έπεισες να μείνετε για λίγο. «Ο ύπνος είναι για τους φλώρους», τους θύμισες κοροϊδευτικά. Πρέπει να το είπες λίγο δυνατότερα από ότι χρειαζόταν με αποτέλεσμα η παρέα από δίπλα να σε κοιτάξει πάλι περίεργα. Δεν υπήρχε κριτική στο βλέμμα τους, ούτε και απαξίωση. Απορία ίσως και κάποια ίχνη προβληματισμού, σαν να τους είχες δώσει να λύσουν κάποιο αίνιγμα. Δεν στάθηκαν όμως πολύ σε εσένα και συ το ξέχασες μετά από λίγο. Όταν τελικά αποφασίσατε να φύγετε, ήταν περασμένες δώδεκα. Εξακολουθούσες να μην θέλεις να κοιμηθείς. Δεν μπορούσες όμως να κάνεις αλλιώς και πήρες τον δρόμο για τον γυρισμό. Ένα παιδί από την παρέα έμενε έναν δρόμο κάτω από το σπίτι σου και αρχίσατε να προχωράτε μαζί. Καθώς περπατούσατε συνειδητοποιήσες ότι δεν είχατε τίποτα να πείτε και έτσι παρέμεινες σιωπηλός.

Παραδόξως, μετά από λίγο, ένας τοίχος έγινε η αφορμή για να ανταλλάξετε δυο κουβέντες. «Μη μου τη λήθη τάραττε», φώναζε το τσιμέντο και τότε άκουσες τον φίλο σου: «Τι λες να σημαίνει;».

«Άσε με ρε συ, που να ξέρω;», απάντησες χωρίς να ξέρεις πόσο καλά ήξερες. Κάποια στιγμή και με μια καληνύχτα εκείνος μπήκε στο σπίτι του και εσύ συνέχισες για το δικό σου. «Δηλαδή τώρα ύπνο;», αναρωτήθηκες μουτρωμένος μόλις έφτασες και ξάπλωσες στο κρεβάτι σου.

Όχι νέε. Όχι τώρα ύπνο. Κοιμόσουν όλη μέρα. Κοιμάσαι συνέχεια, κάθε μέρα εκτός από τις ώρες που έχεις τα μάτια σου κλειστά. Σταμάτα. Ξύπνα! Δεν το βλέπεις;

Υπάρχουν άνθρωποι εκεί έξω που πονάνε. ΞΥΠΝΑ.

Άνθρωποι που πεθαίνουν από την πείνα σε κάθε μπουκιά που πετάς.

Άνθρωποι που στερούνται τα πάντα κι όμως επιμένουν στο να γίνει το τίποτα κάτι.

Υπάρχουν πλάσματα που δεν θα δουν ποτέ τον ήλιο αν εσύ συμβιβάζεσαι με την βροχή.

Παιδιά, που θα παίζουν με καρκινογόνα μηχανήματα εργοστασίων και όχι με παιχνίδια.

Κορίτσια, που θα αντιμετωπίζονται πάντα σαν κάτι λιγότερο από άνθρωποι αφού η δική σου «ανθρωπιά» δεν φτάνει για δύο.

Για αυτό, για τόσα άλλα που θα έρθουν. Ξύπνα. Σε παρακαλώ νέε, ξύπνα.